

เพราะให้จึงไม่อด

1 พงศ์กษัตริย์ 17: 8-16

ศจ.ดร.สะอาด ไชยวัฒน์

ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ เต็มไปด้วยการแข่งขันทำงานหนัก เพื่อจะเก็บสะสมไว้ เพื่อจะไม่อดอยาก เพราะฉะนั้นข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35) จึงถูกท้าทายและหลายคนไม่เห็นสังขรณ์ข้อนี้จึงละเลย มิได้นำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

ในสมัยของกษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลเกิดการกันดารอาหารเป็นเวลาหลายปี เนื่องจากฝนไม่ตกเป็นเวลา 3 ปีกว่า ประชาชนเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง บ้านเราถ้าฝนไม่ตกเพียงปีเดียวเท่านั้นแผ่นดินคงจะลุกเป็นไฟแน่ คงจะมีการปล้นฆ่ากันตายวันละหลายพันคนที่เดียว เพราะเมื่อขาดน้ำอย่างเดียวยุทกสิ่งพลอยเดือดร้อนไปหมด เมื่อเกิดการกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดินอิสราเอลอย่างรุนแรงพระเจ้าก็ตรัสสั่งให้เอลิยาห์ไปอาศัยกับหญิงม่าย (ไม่ใช่คนมั่งมีหรือเศรษฐินี) พอเมื่อเอลิยาห์ไปถึงบ้านหญิงม่ายนั้นหญิงม่ายกำลังเก็บฟืนเพื่อจะก่อไฟทำขนมปังกินเป็นมื้อสุดท้ายพร้อมกับลูกชายแล้วก็จะต้องตาย เพราะไม่มีอาหารอีกต่อไปแต่เอลิยาห์ก็หัวโหยเช่นกัน จึงขอส่วนแบ่งอาหารจากหญิงม่ายนั้น หญิงม่ายก็บอกว่าไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จเลย มีแต่แป้งสำหรับทำขนมปังสักกำมือหนึ่งและน้ำมันอีกนิดหนึ่งเท่านั้น และกำลังเก็บฟืนเพื่อจะไปทำขนมปังก้อนเล็ก ๆ กินกับลูกแล้วก็จะตาย เอลิยาห์ก็ขอให้หญิงม่ายนั้นทำให้เขากินก่อนแล้วจึงให้เธอกับลูกกินทีหลัง และพระเจ้าจะทรงเลี้ยงดูมิให้ออดอยาก จนกว่าวันที่พระเจ้าจะส่งฝนลงมา หญิงม่ายนั้นก็ทำตามและเธอก็ไม่อดอยากจริง ๆ ตลอด 3 ปีนั้น

จากเรื่องนี้เราพบสังขรณ์บางประการที่เป็นประโยชน์แก่เราในยุคของแพง มีความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงนี้ คือ

1. การเชื่อวางใจในพระเจ้า

เราเห็นความเชื่อวางใจในพระเจ้าจากบุคคลทั้งสองคือ เอลิยาห์ และหญิงม่าย เมื่อพระเจ้าตรัสกับเอลิยาห์ว่า “ลุกขึ้นไปยังเมืองศารเพทเกิดซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอนและอาศัยอยู่ที่นั่น คุณเกิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า” (1 พงศ์กษัตริย์ 17:9) เอลิยาห์มิได้ถามพระเจ้าเลยว่าหญิงม่ายนั้นเป็นเศรษฐินีหรือไม่ บ้านของหญิงม่ายนั้นมีความอุดมสมบูรณ์แค่ไหน เอลิยาห์ได้ลุกขึ้นไปยังเมืองศารเพท

ไปหาหญิงม่ายนั้นทันที เมื่อไปถึงก็เห็นหญิงม่ายนั้นกำลังเก็บฟืนอยู่ เอลียาห์วางใจในพระเจ้าแม้จะเห็นสภาพของหญิงม่ายนั้นยากจน ไม่ใช่เศรษฐกิจพระเจ้าทรงบอกว่าหญิงม่ายคนนี้จะเหลือที่จะเลี้ยงดูเขา เพราะฉะนั้นเอลียาห์จึงขอน้ำดื่มจากเธอก่อน เพราะเดินทางมาไกลกระหายน้ำเหลือเกิน ในเวลาเดียวกันก็ขอให้เธอนำอาหารมาให้ด้วย

ส่วนหญิงม่ายนั้นก็วางใจในพระเจ้าเช่นกัน ไม่ทราบว่าจะเชื่อพระเจ้าองค์นี้ด้วยหรือไม่ แม้เธอจะยากจนและมีแป้งเพียงกำมือหนึ่งกับน้ำมันชนิดหนึ่งเพื่อจะทำขนมปังรับประทานมื้อสุดท้าย แต่เมื่อเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะยืนขึ้นตามพระคำรัสของพระเจ้าว่า “แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมด และน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเจ้าทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน” (ข้อ 14) เธอก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม

ในขณะที่เรากำลังเผชิญกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง เช่นปัจจุบันนี้เป็นเวลาที่ท้าทายความเชื่อความไว้วางใจในพระเจ้าสำหรับเราทุกคนอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใช้พระเจ้าหรือสมาชิกเราจะพึ่งพาตัวเองที่จะเอาชีวิตรอดด้วยความรู้ความสามารถ หรือจะพึ่งในฤทธิ์เดชของพระเจ้า

2. การต้อนรับและแบ่งปัน

เราเห็นภาพของหญิงม่ายคนนี้ว่าเธอเป็นคนที่มีความศรัทธาที่น่ายกย่องนับถือมาก แม้เธอจะยากจนเมื่อเอลียาห์ขอน้ำดื่มเธอก็มิได้ขัดข้อง แม้ว่าในเวลานั้นจะหาน้ำยากมากเพราะฝนไม่ตกถ้าเป็นปัจจุบันคงจะขายขวดหลายสิบบาททีเดียวและขณะที่เธอกำลังเดินไปจะเอาน้ำมาให้ เอลียาห์ก็ขอให้เธอเอาอาหารมาให้ด้วย เชื่อแน่ว่าถ้ามีอาหารที่ทำไว้เรียบร้อยแล้วเธอก็จะยกมาให้เพราะเธอกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จ...” (ข้อ 12) และเธอไม่มีอาหารสุกเท่านั้นยังไม่พอ แป้งและน้ำมันที่จะทำอาหารก็เหลือแค่มื้อสุดท้าย หลังจากนั้นก็ต้องตายทั้งสองแม่ลูกเพราะไม่มีอาหารจะกิน แต่เมื่อเอลียาห์กล่าวว่า

“อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เขาพูดแต่ทำงานมาก่อนเล็กน้อยให้ฉันก่อนแล้วเอามาให้ฉันภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่าแป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเจ้าทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน” (ข้อ 13-14)

หญิงม่ายนั้นก็ไม่ได้ตอบหรือ โมโหขับไล่เอลียาห์ไป แต่ยินดีไปทำตามทีเอลียาห์บอกทุกประการ

ในปัจจุบันคริสตจักรหลายแห่งปฏิเสธไม่ยอมรับศิษยาภิบาล โดยอ้างเหตุผลว่าคริสตจักรยากจนไม่มีรายได้เพียงพอ คริสตจักรบางแห่งมีเงินฝากธนาคารเป็นจำนวนร่วมล้านบาท แต่ไม่ยอมรับศิษยาภิบาลเพราะกลัวเงินจะหมด ได้แต่เชิญศาสนาจารย์มาเทศนาและประกอบพิธีเป็นบางครั้ง

บางคราว และเอาเงินใส่ซองให้ครั้งละ 200-300 บาท เป็นค่าน้ำมันรถหรือค่าพาหนะเท่านั้น ถ้าหญิงม่ายชาวเศรฟัทคนนั้นเห็นคงจะตำหนิว่าทำไมไม่เชื่อวางใจในพระเจ้า และไม่ต้อนรับช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า แม้เธอมิได้นับถือพระเยซูฮาวีห์ ยังต้อนรับช่วยเหลือผู้รับใช้พระเจ้า และเชื่อฟังพระคำรัสที่ผ่านมายังผู้รับใช้ของพระองค์

3. พระพรแห่งการให้

เนื่องจากหญิงม่ายคนนั้นให้การต้อนรับช่วยเหลือเอเลียห์ผู้เผยพระวจนะ โดยมีให้เห็นแก่ตัว แม้แต่นิด เช่นนี้เองพระพรของพระเจ้าจึงเทลงมาเหนือครอบครัวของเธออย่างที่ไม่มีมาก่อน เธอไม่ต้องอดตายอีกต่อไป พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ว่าเธอและครอบครัวตลอดทั้งเอเลียห์ที่อาศัยอยู่ด้วยนั้นมิได้อดอยากเลยตลอด 3 ปีที่แห้งแล้งนั้นเพราะ “เป้งในหม้อก็ไม่หมดน้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเจ้าซึ่งตรัสทางเอเลียห์” (ข้อ 16)

คริสตจักรทั่วโลกตระหนักถึงการถวายการเลี้ยงดูเอาใจใส่ผู้รับใช้พระเจ้า เช่น คริสตจักรในประเทศเกาหลีซึ่งมีอายุน้อยกว่าคริสตจักรในประเทศไทย 60 ปี แต่คริสตจักรของเขาเจริญมากส่งมิชชันนารีไปทั่วโลกกว่า 300 ครอบครัว เพราะเขารักและเชื่อฟังพระคำรัสของพระเจ้าที่ตรัสผ่านมายังผู้รับใช้ของพระองค์ ครอบครัวของเขาจึงได้รับพระพรมากมาย เหมือนกับหญิงม่ายชาวเศรฟัทนั้น

แท้จริงการถวายและการเลี้ยงดูเอาใจใส่ครอบครัวผู้รับใช้พระเจ้านั้น นำพระพรมาสู่ผู้ให้เอง เหมือนกับท่านเปาโลที่เขียนถึงคริสตชนในเมืองฟิลิปปีว่า

“การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น มาตอนเมื่อข้าพเจ้าออกจากแคว้นมาซิโดเนียไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในรายรับรายจ่ายเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้นถึงแม้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน มิใช่ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น... และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกท่านขาดอยู่นั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:14-19)

เพราะฉะนั้นขอให้เราถวายเพื่อพันธกิจของคริสตจักรเถิด โปรระลึกอยู่เสมอว่า “เพราะให้จึงไม่อด” ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกคนที่ได้สละระดับพระวจนะของพระองค์ อาเมน